

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

III. évfolyam, 31. szám

2014. január 06.

Menjünk tovább!

Ma sokunknak az első munkanapja van idén, de tudom, sok kollégának mindegy volt, hogy Karácsony, vagy Szilveszter, esetleg Újév napja következett, mert valamelyiket, vagy többet is ezek közül szolgálatban töltöttek. Ők nagyon jól tudják, mint egykor én is sokat morfondíroztam ezen, az igazi vasutas lét velejárója, hogy nincs megállás, hiszen azért vagyunk, hogy menetrend szerint induljanak, érkezzenek a vonatok, bárhol dolgozzunk is.

A vasúton nincs megállás, de az életben azért meg lehet néha állni, vagy legalább lelassulni, hogy kicsit visszanezzünk. Miért is? Semmiképp sem azért, hogy rágódjunk a nemszeretem percekre, órákra, hanem azért, hogy levonjuk a múlt tanulságait, sorra nézzük, mit tettünk jól, mit rontottunk el valahol, no meg, hogy sutba dobjuk, amit mások rontottak el nekünk. És ha ezeken túl vagyunk, máris több tudással, tapasztalattal – az idősebbek bölcsességgel – felvértezve indulhatunk az új esztendő örömeinek és nehézségeinek megélésére.

A pezsgővel teli pohár idején már túl vagyunk, bár biztosan van közöttünk, aki szívesen koccintana ma is a jövőre. Azt is lehet még, de sosem késik egymásra néznünk, csak úgy, képzeletben, akár pezsgő nélkül. És minden tagtársunkat, sőt, minden vasutast magunk köré gyűjtve a közös jövőt, sikeres együttműködést remélve arra biztatni, hogy folytassák, folytassuk együtt, amit elkezdtünk! Jobban, sikeresebben és hatékonyabban, mint tavaly. Menjünk tovább, hogy munkahelyünkön, és magánéletünkben is elérhessük céljainkat, de így, év elején akár álmokat is tűzhetünk célként magunk elé. Ki tudja, annyi mindent átéltünk már együtt az elmúlt években, hátha most is összejön egyik-másik! Menjünk, focizzunk idén is együtt, és vigyük sikerre csapatunkat!

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Milyen volt, milyen legyen?

Ilyenkor, év elején mindenki számadást készít és értékeli a mögöttünk hagyott évet. Így teszek én is, hiszen bennünket, záhonyiakat mindig a „tonna” érdekeli, mit is teljesítettünk. Annak ellenére értékelhetünk, hogy az elmúlt esztendő többször is megtréfált bennünket, hiszen volt nagy hó, de nem kímélt bennünket az árvíz, s kaptunk a belvízből is bőven.

Ha még ez kevés lett volna, akkor jött a cargonál egy új informatikai alkalmazás bevezetése, az RC-Tis, majd a Dokter, ami már a jéghegy kiteljesedése volt, és ez Záhony legrosszabb napjaira emlékeztetett mindenkit. De bennünket, Záhonyban dolgozókat olyan fából faragtak, hogy nem ismerünk lehetetlent, mindent megoldunk, tehát a lehetetlent is. Egyszerrel felálltunk a padlóról és mentünk tovább olyannyira, hogy a múlt év jobb lett, mint a 2012-es.

Nem hivatalos számítások alapján tavaly 3 780 000 tonnát szállítottunk illetve fogadtunk, ez 2,3 százalékkal több, mint a megelőző évi teljesítmény, amely 3.690 000 tonna volt. Amire nem lehetünk büszkék, az a normálon kilépő áru mennyisége, azt csak 69.4%-ra tudtuk teljesíteni. Van viszont egy másik forgalmunk, amire joggal mondhatjuk, na, ez igen, ez az osztrák vasérc. A Linzbe, illetve Leobenbe szállított érc és brikett áruféleségek évről évre bővülő mennyiséget mutatnak. Akik emlékeznek, ezt a forgalmat nagy erőfeszítések árán sikerült visszahozni Szlovákia irányából, két éve még csak hatszázötvenezer tonna jelent meg Záhonyban. Azóta évről évre emelkedik a mennyiség, ami most nyolcszázharmincezer tonna lett.

Mit is kívánhatnék az újévben mindenki számára? Jó egészséget, boldogságot, békességet, biztos munkahelyet, és legalább olyan évet, mint a tavalyi volt!

Zubály Bertalan

Libakakas

Így, az ünnepek után, amikor még nem nagyon pihentük ki a hosszú nyúló pihenés fáradalmait, jól esne kicsit lazábban venni a szorgos hétköznapokat. Jó lenne, de mivel egy új év jött el új kihívásokkal, új feladatokkal, ezért többségünk megpróbál kétszeres erővel nekiveselkedni a feladatoknak (vagy nem). Valljuk be, nem mindig sikerül a veselkedés, mert ha kiesünk a ritmusból, akkor sokszor a nagy akarásnak nyögés a vége. Inkább leírok néhány anekdotát, ami velem, és kollégáimmal esett meg az elmúlt évtizedekben.

I.

Már jó pár éve (évtizede?) történt, hogy így, a két ünnep között amolyan évszázadvégyként közös főzés-ivós napot rendeztünk, amikor általában a déli vonattal a többség le is lépett. Csak a „kemény mag” maradt, mely több hangulatjavító kombinátban is tiszteletét tette. Megállapodás szerint az utolsó helyre tértünk be a világ sorsát jobbra fordítani, és leültünk egy asztalhoz. Mindenki előtt ital (amit már senki nem kívánt), és beindult a sorsfordító beszélgetés, mindenki mondta a magáét, és persze senki nem hallgatta meg a másikat. Az akkori főnökünk is velünk tartott, ülni is tudott még, amikor egyik kolléga magához ragadta a szót, megpróbálván világmegváltó gondolatait ránk erőszakolni: Figyelj – kezdte – vagyunk itt négyen emberek, meg te... Mi az asztal alatt röhögöttünk, a főnök meg a mai napig azon gondolkodik, hogy mit is akart a kolléga mondani...

II.

A szokásos reggeli beszélgetések, mint rendszeren, a szokásos reggeli vitába torkolltak. Ketten győzködtek egymást, hogy ezt így, azt meg úgy, vagy amúgy. A vehemensebb, igazi kemény legény mondja, majd én megmutatom! Mire a másik végigmérte, és csak ennyit mondott: Kevés vagy te oda, mint főnökben a jóindulat...

III.

Reggel szállingóztunk a vonathoz, kezdjük a szokásos beszélgetést, amikor végre a notórius késő is megérkezett. Lihegve rágyújtott, és odafordult a cimborájához: Neked megvan a libád? Igen, felelte a másik. Hallottam, hogy gágog. Kakas? Mire Márton lúd gazdája: Betontalpfa, műanyagüveg, libakakas. Te kihagyta a másodikat az iskolában, s nem olvastad a Gőgös Gúnár Gedeont?

Márta István

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Vagy amit akartok

Vízkereszt napja a görög epifánia szó magyarul megjelenést jelent, ami elsősorban a napkeleti bölcsek, közismerten a Háromkirályok feltűnésére utal. Nem öltöttek királyi külsőt ahhoz, hogy megláthassák az újszülött Jézust, pedig a korunkbeli, vallásukat gyakorló keresztényekhez hasonlóan hitték, hogy szintén királyhoz igyekeznek. Oka lehetett, hogy kétezer éve sem volt mindennapos a királyok flangálása a sivatagban, mint ahogy mostanság sem divat kisestélyiben, vagy frakkban nézelődni egy igazi jászol környékén. Ám a rejtőzködés sosem ment ki a divatból, elég a Mátyás királyról költött legendákra gondolnunk, de manapság is gyakran „álruhát” öltünk: Valamiért nem akarjuk, vagy merjük önmagunkat mutatni.

Igazi álruháról rég szó sincs, de akár mindennapi megjelenésünkben is magunkra öltünk egy képzeletbeli gúnyát, amitől azt hisszük, hogy mások leszünk. Szebbek, jobbak és főleg elismertebbek azok előtt, akik fontosak számunkra, netán függünk tőlük. Igaz, ők is hasonlóan tesznek, így aztán megy a jól ismert játék, és kölcsönösen próbáljuk kitalálni, mikor látjuk az igazi énjét annak, akit szeretnénk megismerni, netán kiismerni. Eljártsszuk szerepeinket – feleség, férj, gyermek, szerető, beosztott, főnök – de rosszul. Mert kombinálunk, számítunk, azt hisszük, ha az eszünkre hallgatunk, okosoknak látszunk majd. Pedig csak számítóbbnak.

Nyilván felelőtlenség volna beismerni a főnökünk előtt, hogy ma nincs kedvünk dolgozni, mert hétfő, kedd, szerda, akármi van, és neki sem volna jó, ha ezt tenné a beók előtt – a humor esetét kivéve, persze. Káros is egy olyan főnök-beosztott viszony, melybe túl sok bizalom vegyül, hiszen akkor elmúlik az a hierarchikus különbség, ami lehetővé teszi a főnöknek, hogy vezető legyen. De vajon muszáj ezt sunyin, számítóan tenni, miért nem elég, ha csupán elhallgatunk

dolgokat, úgy is elmúlik az ok, mondjuk egy rosszul sikerült éjszaka, vagy egy jól sikerült másnap. Mindezekről még játszhatjuk tisztességesen szerepeinket.

Mert muszáj eljárásunk, nem viselkedhetünk úgy társunkkal, mint a szüleinkkel, vagy munkatársainkkal. Másképp jelenünk meg, a Háromkirályokhoz hasonlóan ott, ahol nem volna szerencsés felfedni titkainkat, és másképp, ha magunkat adhatjuk. Ebben semmi különös, főleg rossz nincs, hiszen annál szebb az életünk, minél több oldalát próbálhatjuk meg. És ha minél több oldalunkat mutathatjuk meg, az arra érdemeseknek. De csak akkor sikerülhet, ha képesek vagyunk a szívünkkel dönteni, és az eszünket csak a megvalósításhoz használjuk, no meg arra, hogy érdemes-e megvalósítani döntésünket. Amikor az eszünkkel döntünk, abból a történetből már kimaradunk, mert manipuláltuk érzelmeinket. Ettől még lehet sikerünk, csak éppen nem érezzük magunkénak azt, és előbb-utóbb a túloldalon is feltűnik, hogy valaki „mással” álltak szóba, mint akire számítottak. Utóbb már nem fognak.

Sohasem késő, még akkor sem, ha tudjuk, minél később, annál nehezebb a jó, és annál könnyebb a rossz. „Csupán” arra van szükség, hogy ne csak akkor hallgassuk meg a szívünket, amikor senki sem látja, hanem akkor is, ha mondandónk van, amikor tenni szeretnénk valamit a jövőnkért, vagy másokért. Természetesen nem kötelező, még Shakespeara Vízkeresztjének címe is emígyen folytatódik: ...vagy amit akartok. Csakhogy a komédiabeli Illyria lakóinak nagyon rosszul esett, mikor bolondozás közben rájöttek, szó sincs arról, hogy szabadok lennének. De arról sem, hogy rabosította volna őket, a szerző, hiszen önmagukat zárták kalodába. Saját tetteik voltak a láncok és a lakat, mert még önmagukat sem ismerték, nemhogy egymást. És ama három királlyal ellentétben inkább a vagy-ot választották, semmint az álruhás, de szívből jövő megjelenést.

Kis haladék, hiszen nyakunkon a farsang, szabad az álarc. De a lényeg nem változott évszázadok, évezredek óta: Szív és értelem, vagy amit akartok.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

HALÁLI JÓ

Öreg bácsi meg a felesége meghal, és felkerülnek a mennyországba. Fent körülnéznek, minden csodálatos, kék az ég, süt a Nap, csiripelnek a madarak, ahová néznek, mindenhol boldogság. Leülnek egy fa alá, s egyszer csak az öregember lekever egy jó nagy pofont a feleségének. Erre a feleség megkérdezi: Ezt most miért kaptam? Mire az öreg: Ha nem lett volna az a hülye diétád már négy éve itt élhetnénk...

HORGÁSZCUCC

Egy házaspár elmegy horgászni. A férfi délben ledől egy kicsit pihenni, a felesége pedig kifekszik napozni és olvasni. Arra jár a halór, és megszólítja a nőt: Bocsánat hölgyem, mit csinál itt?

- Nem látja, olvasok.
- Azt tudja, hogy itt tilos horgászni?
- Én nem is horgászom!
- De a felszerelés itt van a csónakban ön mellett! Ezért fel kell jelentenem!
- Ha feljelent, én beperelem magát nemi erőszakért!
- De hát magához sem értem!
- Persze, de a felszerelés ott van magánál....

Balogh Attila